

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 3T/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217010423
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Farkaš
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2019:1217010423.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred samosudcom JUDr. Romanom Farkašom, PhD. v trestnej veci obžalovaného P. K., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.01.2019 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku sa obžalovaný:

P. K., H.. XX.XX.XXXX N. E. L., R. C. X. XXB, H. oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II, č.k. 1Pv 670/16/1102 zo dňa 30.05.2017 pre skutok, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, od dňa 26.9.2016 do 8.10.2016 na presne nezistenom mieste zneužil bankomatovú platobnú kartu zn. Z. Č.. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX vydanú spoločnosťou R. C., ktorú mal pridelenú ako zamestnanec spol. V&. R. K..Q..X.. C. tak, že dňa 26.9.2016 vybral z bankomatu sumu vo výške 120,-€, dňa 4.10.2016 sumu vo výške 500,-€ a 100,-€, dňa 8.10.2016 sumu vo výške 500,-€, ktoré použil pre vlastnú potrebu, pričom porušil podmienky zmluvy o hmotnej zodpovednosti, čím poškodenej spoločnosti N. R. K..Q..X.. C. spôsobil škodu vo výške 1.220,-€ z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. sa poškodená spoločnosť N. R., K..Q..X.., Z. XX, Bratislava s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

odôvodnenie:

Okresný prokurátor pre Bratislavu II podal dňa 31.05.2017 obžalobu na P. K. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. s tým, že tunajší súd rozhodol dňa 26.06.2017 o vydaní odsudzujúceho trestného rozkazu, ktorý bol však včas a riadne napadnutý opravným prostriedkom - odporom obžalovaného, na ktorom základe bol vo veci obligatórne určený termín hlavného pojednávania na deň 26.10.2017, kedy aj bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý bol však v zákonnej lehote napadnutý opravným prostriedkom - odvolaním zo strany obžalovaného, pričom Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.04.2018, sp. zn. 4To/29/2018, zrušil prvostupňové rozhodnutie a prikázal tunajšiemu súdu, aby predmetnú vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd splnil všetky požiadavky nadriadeného súdu a doplnil dokazovanie v naznačenom smere o výsluchy svedkov, vykonané dôkazy opätovne prehodnotil, pričom na základe uvedených okolností je možné potom celé konanie pred súdom vyhodnotiť nasledovne:

V úvode hlavného pojednávania prokurátor zotrval na podanej obžalobe, ktorú predniesol zhodne s písomne podanou, súčasne vylúčil možnosť uzatvorenia dohody o vine a treste s tým, že obhajca celú obžalobu považuje za nedôvodnú, následne obžalovaný po poučení podľa zákonného ustanovenia § 34, § 121 a § 257 Tr. por. urobil vyhlásenie, že zo spáchania žalovaného skutku je nevinný, na

ktorom základe bolo prístupné k vykonaniu samotného dokazovania, v rámci ktorého boli vylúchnutí obžalovaný P. K. K. a svedok - poškodený P. N., pričom v zmysle pokynu odvolacieho súdu boli riadne predvolaní a vypočutí svedkovia G. L. B. S. P., bol oboznámený relevantný listinný materiál pričom po takto vykonanom dokazovaní bol ustálený nasledovný skutkový stav:

Obžalovaný P. K. v prípravnom konaní k veci vypovedal, že do práce nastúpil dňa 25.04.2016. So zamestnávateľom sa dohodli odmene vo výške 60,- eur za deň. Táto dohoda medzi nimi bola ústna. V pracovnej zmluve mal obžalovaný uvedenú sumu za vykonanú prácu vo výške minimálnej mzdy. Konkrétne podmienky ohľadom vyplácania diét v nej obsiahnuté neboli. Na základe tejto vzájomnej dohody mal zamestnávateľ mzdu vyplácať v piatok alebo sobotu, podľa toho, ktorý deň sa mal obžalovaný vrátiť zo služobnej cesty, prípadne, ak by zamestnávateľa nezastihol, mal daný súhlas stiahnuť si mzdu z pridelenej platobnej karty. Obžalovaný ďalej vypovedal, že pri každom výbere z bankomatu informoval zamestnávateľa prostredníctvom mobilu, pričom si vždy na takýto výber vopred vypýtal súhlas, ktorý mu bol udelený. Obžalovaný uviedol aj to, že bolo zvykom, že takýmto spôsobom bola vyplácaná mzda aj ostatným zamestnancom, pričom má vedomosť aj o ďalších dvoch zamestnancoch, ktorým bola mzda takýmto spôsobom vyplácaná, išlo o šoférov a to o p. L. B. S.. P. Uviedol, že o výberoch peňazí v rozhodných dňoch sa zamestnávateľ dozvedel prostredníctvom SMS správy, ktorá mu prišla na mobil. Zamestnávateľ mu po návrate z pracovných ciest nikdy nevytkol neoprávnené výbery peňazí z karty. Dňa 10.10.2016 došlo zo strany obžalovaného k rozviazaniu pracovného pomeru z dôvodu, že zamestnávateľ po skúšobnej dobe na začiatku len zavádzal a následne od neho vyslovene požadoval, aby jazdil nad rámec zákonom určených časov a technickým prostriedkami ovplyvňoval tachograf, s čím obžalovaný nesúhlasil. Obžalovaný záverom vypovedal, že výbery uskutočňoval vždy so súhlasom zamestnávateľa, ktorý sa o výberoch dozvedel z SMS správ a podanie trestného oznámenia na jeho osobu považuje za účelové z dôvodu rozviazania pracovného pomeru.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že pokiaľ sa týka predmetnej karty, táto slúžila na tankovanie nafty, úhradu diaľničných poplatkov a po dohode aj cez SMS správu na výplatu mzdy. Na výzvu obhajcu uviedol, že pokiaľ sa týka sumy, je to 20 dní x 60 € a plus 20 € za dochádzku do zamestnania. Obžalovaný uviedol, že sumu si vyberal na dvakrát a to pred polnocou a po polnoci, pričom zamestnávateľ bol o tomto oboznámený.

Svedok - poškodený P. N. na hlavnom pojednávaní vypovedal zhodne ako vo svojej výpovedi z prípravného konania zo dňa 18.01.2017, pričom k veci dodal, že pracovnú zmluvu si nechal vypracovať u právnikovi, pričom každý si bol vedomý toho, že karta môže byť použitá len na úhradu mýtnych a diaľničných poplatkov. Poškodený zároveň vypovedal, že k trom predmetným výberom žiadny súhlas nedával.

Na výzvu obhajcu obžalovaného poškodený vypovedal, že v rozhodnom čase mali troch až piatich zamestnancov, pričom obžalovaný ho o predmetných výberoch neinformoval. Poškodený videl len výpisy z banky na čo obžalovanému hneď volal, avšak súkromné aj služobné číslo mal vypnuté, pričom až neskôr mu obžalovaný sám zavolať s príbehom o tom, že mu zadržali vodičský preukaz.

Na otázku samosudcu poškodený uviedol, že výplatný termín bol v zmluve napísaný k poslednému dňu v mesiaci, s tým, že vyplácanie zamestnancov bolo zaužívané okolo 15teho dňa v mesiaci.

Na výzvu obžalovaného poškodený uviedol, že nie je pravdou, že by mu obžalovaný volal ohľadne výberu peňazí. Poškodený uviedol, že s prácou obžalovaného bol spokojný, bol dobrý vodič, chcel sa s ním dohodnúť, že by si ten dlh odpracoval, ale komunikácia nebola možná.

Svedok G. L. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že pokiaľ sa týka vyplácania mzdy p. N., tak uviedol, že im posielal na účet minimálnu mzdu, čo bolo cca 540 eur v hrubom s tým, že preplatenie diét im vždy sľuboval, čo sa buď nestalo alebo stalo, avšak s veľkým oneskorením. Svedok mal vedomosť, že poškodený dlhuje viacerým ľuďom peniaze doteraz, pričom svedok sám osobne tiež jedenkrát vybral finančné prostriedky z karty, ktorú mali na úhradu pohonných hmôt a diaľničných známok, čo si však dal odsúhlasiť p. N., o čom má aj SMS. Svedok ďalej vypovedal, že od obžalovaného má vedomosť, že aj on si vybral nejaké peniaze, ale koľko to bolo a v akej výške a na čo ich použil to uviesť nevedel. Na otázku obhajkyne obžalovaného svedok vypovedal, že v tom období pracovali u p. N. traja, pričom bol som osobne pri tom, keď p. N. povedal, že si môžu peniaze vybrať.

Svedok S. P. na hlavnom pojednávaní na otázku obhajkyne obžalovaného vypovedal, že pracoval som vo firme N. R. a to v roku 2016 v mesiacoch júl a august. Mzda mu chodila na účet s tým, že kartou

vyberali mýtné do Nemecka. Svedok vypovedal aj to, že zamestnávateľ mu iný súhlas na používanie karty nedal, ale povedal, že si z nej môže vybrať zálohu.

Na otázku samosudcu svedok vypovedal, že zamestnávateľ povedal, že zálohu si môže vybrať vo výške akú potrebuje, pričom hovoril o sume zhruba 200 až 300 Eur.

Súd sa na hlavnom pojednávaní oboznámil s obsahom spisu 3T/91/2017, ako aj s listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, a to najmä pracovnou zmluvou (č.l. 42-47), dohodou o hmotnej zodpovednosti (č. l. 48-49), výpisom z účtov (č. l. 51-57) posudkami na obžalovaného a odpisom registra trestov.

Z pracovnej zmluvy podpísanej oboma stranami dňa 25.04.2016 vyplýva, že táto zmluva bola uzatvorená medzi zamestnávateľom spol. N. R., K..Q..X.. N. zastúpení konateľom P. N. a zamestnancom P. K. s tým, že v čl. IV predmetnej zmluvy boli zakotvené mzdové podmienky, resp. zamestnancovi patrí za vynaloženú prácu mesačná mzda vo výške minimálnej mzdy, ktorá je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, pričom mzda sa bude zamestnancovi vyplácať prevodom na jeho bankový účet.

Z čl. V, bodu č. 2 dohody o hmotnej zodpovednosti podpísanej oboma stranami dňa 25.04.2016 vyplýva, že táto dohoda bola uzatvorená medzi zamestnávateľom spol. N. R., K..Q..X.. v zastúpení konateľom P. N. a zamestnancom P. K. s tým, že zamestnanec svojím podpisom potvrdzuje, že bol riadne poučený o spôsobe použitia platobnej karty Z.: XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorej vlastníkom je spoločnosť N. R. K..Q..X., pričom kartu môže zamestnanec použiť výhradne len na úhradu mýtnych poplatkov v tranzitných krajinách a za žiadnych okolností nesmie byť použitá za účelom výberu hotovosti z bankomatu či inej platby.

Z výpisov z účtu č. K. predložených K., B.. K.. vyplýva, že z účtu spol. N. R. K..Q..X., bola konateľom p. N. poukázaná mzda na účet obžalovaného a to konkrétne v dňoch 01.06.2016, 20.06.2016, 19.07.2016, 29.07.2016, 12.08.2016 a 02.09.2016.

Z výpisov z účtu v tvare IBAN: K. predložených R. C., B.. K.. vyplýva, že z kreditnej karty, ktorej držiteľom je konateľ spol. N. R. K..Q..X.. S.. N., bol dňa 26.09.2016 realizovaný výber peňažných prostriedkov v sume 120,- €, dňa 04.10.2016 výber spolu v sume 600,-€ a dňa 08.10.2016 výber v sume 500,-€.

Z výpisu z registra priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ osemkrát priestupkovo prejednávaný a to pre dopravné priestupky.

Z odpisu registra trestov obžalovaného súd zistil, že bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, pričom vo všetkých prípadoch sa naňho hľadí akoby nebol odsúdený. Naposledy bol uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/139/2010 zo dňa 13.10.2010, právoplatným dňa 11.08.2011, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok podmienene so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky. Obžalovaný sa osvedčil dňa 11.04.2014.

Z takto vykonaného dokazovania a zhodnotenia dôkazov jednotlivito a vo vzájomnom súhrne mal súd za to, že skutok, ktorý je uvedený v obžalobe sa síce stal, ale nenapĺňa všetky objektívne a subjektívne znaky žalovaného trestného činu, ani iného trestného činu, preto súd rozhodol o oslobodení obžalovaného P. K. spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Oslobodenie spod obžaloby súd opiera o vykonané dokazovanie, a to svedeckú výpoveď obžalovaného, poškodeného, svedkov Cisára a Ivanegu, ale aj o oboznámené listinné dôkazy.

Z vykonaného dokazovania súd vyvodil, že v tomto prípade sa jedná o pracovnoprávnu problematiku, ktorá sa týka výkladu konkrétnych ustanovení Zákonníka práce. Svedkovia navrhnutí obhajobou zhodne potvrdili, že si vyberali peňažné prostriedky z kreditnej karty, ktorá slúžila na úhradu pohonných hmôt a mýtnych poplatkov. Uvedli aj to, že finančné prostriedky si vyberali ako zálohu, čo mali odsúhlasené zamestnávateľom - poškodeným. Svedok G.. L. pritom vypovedal, že bol osobne účastný toho, keď sa zamestnávateľ - poškodený vyjadril pred všetkými tromi zamestnancami vrátane obžalovaného, že si peniaze môžu vybrať.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd konštatuje, že orgány činné v trestnom konaní a ani súdy v trestnom konaní nie sú oprávnené suplovať činnosť súdov v civilnom alebo pracovnoprávnom konaní pokiaľ nejde o zjavné vybočenie z konkrétnych pracovnoprávných vzťahov, ktoré už vyžaduje ingerenciu trestného práva, pričom sporné otázky, ktoré v predmetnej trestnej veci vyplývajú zo vzájomného pracovnoprávneho vzťahu medzi poškodeným a obžalovaným, mali byť riešené súdmi v civilnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní a ani súd v trestnom konaní nemôžu a ani nie sú oprávnené nahrádzať ich činnosť, pretože práve súdy v civilnom konaní zákonodarca povoláva k tomu, aby rozhodovali všetky sporné otázky, ktoré vyplývajú zo súkromnoprávných vzťahov a ktoré sa vymykajú bežne sa vyskytujúcim obdobným prípadom. Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na civilné prostriedky (napríklad na civilnú žalobu), ktoré sú určené na uspokojenie jeho nárokov.

Súd tieto skutočnosti uvádza preto, nakoľko trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo znamená, že v trestnoprávnej náuke ako aj v praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Súdy preto musia tiež náležite zvažovať, či je možné využiť inštitúty iných právnych odvetví na namietané porušenie práva, a že týmito inštitútmi možno reálne dosiahnuť nápravu, ak k porušeniu práva skutočne prišlo, pričom uvedený princíp tak umožňuje orgánom činných v trestnom konaní a súdu odlíšiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných či obchodných vzťahov, od trestnej činnosti.

Princíp ultima ratio, ako súčasť tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., uplatňuje aj Najvyšší súd SR (uznesenie zo dňa 13.08.2013 sp. zn. 2 Tdo 35/2013), ktorý taktiež zdôrazňuje, že spory vznikajúce z civilných vzťahov majú byť primárne riešené v občianskom súdom konaní a analogicky je možné postupovať aj v pracovnoprávných vzťahoch.

Súd preto po doplnení dokazovania uzatvára, že poškodený bol zamestnaný u obžalovaného od 25.04.2016 do 10.10.2016, t.j. vrátane sporného obdobia, za čo mu patrila mzda. Súd výsluchom svedkov zistil, že zamestnávateľ - p. N. viackrát udelil súhlas na výber finančných prostriedkov, resp. zálohy v rozpore s ustanoveniami Dohody o hmotnej zodpovednosti zo dňa 25.04.2016.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti preto súd dospel k záveru, že v tomto prípade sa jedná o civilný, resp. pracovnoprávny vzťah medzi obžalovaným ako konateľom spoločnosti a poškodeným ako zamestnancom spoločnosti.

Z týchto dôvodov súd obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava II pre prečin sprenevery podľa § 213 odsek 1 Tr. zákona v celom rozsahu oslobodil. Vypočítím vyššie uvedených svedkov sa totiž odstránili pochybnosti o udelení súhlasu, resp. nesúhlasu na výber peňažných prostriedkov zo strany poškodeného.

Keďže súd rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, o uplatnenom nároku na náhradu škody musel rozhodnúť podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku a poškodenú spoločnosť odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na tunajší súd.